

Вічність

Наталія Грегуль

Попід хмарами просто неба
Вітер гойдає прозоре повітря,
Навкруги наростає трава молодесенька,
Тріпотить і хвилюється зелень неосяжного поля.

У глибокій криниці від старості
Облущуються потріскані, округлі як стегна, боки.
На кремезному клені ворухиться листячко,
Потайки нашіптує креслатій кроні свою віковічну думу.

Час зупинився і чекає затамувавши подих,
Без плину і поруху, без початку і без кінця,
Абсолютний у цій безмежній миті,
Вічній і неосяжній, як саме життя.